

[Svend Auken]

ge medansvar for en finanslov, der giver det yderste højre en afgørende indflydelse i dansk politik, der bryder og på afgørende punkter undergraver vigtige aftaler med Socialdemokratiet, og som kun gør vores i forvejen meget store problemer endnu større.

Danmark har faktisk fået en enestående chance for at gøre noget for at løse sine problemer med det internationale opsving, der nu har været i gang i en ganske lang periode, og med den forbedring af konkurrenceevnen for danske virksomheder, som ikke mindst dansk fagbevægelse har en stor del af æren for. Men med vedtagelsen af finanslov 1990 taber vi det hele på gulvet, og dermed kommer den skæve udvikling til at fortsætte.

Det går ikke så godt herhjemme. Vi skylder mange penge væk. Jeg skal ikke bruge tal i denne tale, men jeg vil bruge et enkelt tal: hver dansker, barn, ung, voksen, olding, skylder mere end tresindstyvetusind kroner væk til udlandet, eller omregnet for hele samfundet skylder vi 300.000 mio. kr. væk til udlandet, som skal tjenes i udenlandsk valuta.

Dertil har vi mange arbejdsløse. Vi tillader det ufattelige menneskelige og økonomiske spild, det er, at mere end hver 10. dansker går arbejdsløs, oven i købet i en periode med opsving.

På grund af gælden og arbejdsløsheden er kasseunderskuddet for 1989 nået op omkring 20 mia. kr. Mange husker vel nok den optimistiske finansminister – ikke den nuværende, men den tidligere finansminister – der lovede befolkningen et overskud på 8 mia. kr. Det blev et underskud på 22 mia. kr., selvfølgelig fordi man ikke hørte på, hvad vi andre sagde om for alvor at få gang i beskæftigelsen i det danske samfund. Man skønnede 30 mia. kr. galt.

Uddannelsesmæssigt, teknisk, forskningsmæssigt sakker vi desværre længere og længere agterud i forhold til andre lande, vi skal konkurrere med. Netop på disse områder skæres der desværre drastisk ned på finansloven.

Efter vor opfattelse er det kortsynet og dumt. Uden dygtige mennesker og uden et højt videniveau klarer Danmark sig aldrig i konkurrencen.

Dertil kommer de sociale uligheder. Sidste år, da regeringen også lavede forlig med Fremskridtspartiet, blev resultatet den vanvittige medicinordning, som vi desværre ikke fik væk

ved dette års finanslov. Den ramte ikke mindst de kronisk syge, pensionisterne og familier med børn. I år er det boligstøtten, der skal undgælde. Efter en overgangsperiode – og man kan diskutere, hvor lang den bliver – vil pensionisterne kunne miste 3.000–4.000 kr. om året, måske helt op til 6.000 kr. Jeg tror såmænd godt, at finansministeren og jeg kunne undvære 3.000–4.000 kr. om året, men for den enlige folkepensionist med 51.000 kr. om året er det et føleligt nedslag i levestandarden.

Det vil også ramme børnefamilierne. De kan selvfølgelig trøste sig med, at hvis deres børn stadig væk ikke er fyldt 4 år, kan de få 2 kr. 85 øre mere om dagen, men i forhold til de tab, de lider i kraft af finansloven, er det beskedent.

Jeg synes egentlig, det er nedslående, at man, hver eneste gang man skal skaffe penge, er ude efter pensionister og familier med børn. Jeg synes, at vælgerne skal lægge mærke til – ikke alle de mange smukke ord, Fremskridtspartiet kommer med – at hver gang Fremskridtspartiet har indflydelse i dansk politik, er det altid pensionisterne, der kommer til at betale. Sidste år var det medicinordningen, i år er det altså boligstøtten, der skal holde for. Man skal også lægge mærke til, at det, man bruger besparelserne på pensionisterne til, er altid at give skattelettelser til dem, der har de allerallerstørste indtægter i vort samfund. Sidste år var det lettelsen af formueskatten, i 1990 bliver det spekulanterne og fidusmagerne. Hr. Glistrup har forsikret, at det i virkeligheden er til fordel for os alle sammen, at de velhavende får bedre mulighed for at snyde i skat.

Vi har, og vi vil blive ved med at kæmpe for at vende udviklingen i dansk politik. Må jeg minde om, at vi ved fingeraftryksforliget for et par år siden sikrede en markant forbedring af virksomhedernes konkurrenceevne sammen med den daværende firkloverregering og også gav en håndsrækning til pensionister, efterlønsmodtagere, dagpengemodtagere og familier med børn. Vi gjorde altså noget, der hjalp på økonomien, og noget, der var socialt retfærdigt.

Ved skattereformaftalen i 1985 lukkede vi også sammen med den daværende firkloverregering en lang række huller i skattesystemet. Vi gav bedre skattevilkår for dem, der vil spare op og ikke bare vil stifte gæld, og vi var med til sammen med disse partier at give børnefamilierne en særlig børneydelse.